

PJESME ČULNOG TREPERENJA

Vjesnik 07.04.
1999.

Elia Patricia Pekica: »U podnožju neba« / Ceres / Zagreb, 1999.

Elia
Patricia
Pekica

U podnožju neba

Biblioteka VOJUBILIS

CERES

TOMA PODRUG

I ma pjesnika koji životnim i duhovnim iskustvima postaju sve zreliji, cjelovitiji i snažniji u izricanju svoga svijeta. Među takve svakako spada i mlada pjesnikinja Elia Patricia Pekica (rođena 1971.) koja svojom novom zbirkom »U podnožju neba« objavljenom u nakladničkoj kući »Ceres« (urednik i nakladnik Dragutin Dumančić) nudi javnosti stihove za koje je i ocjenjivač Ivo Slamnig između ostaloga napisao: »Poseban, neusiljen sluh za pjesmotvorne vrednote samog jezika čine ovu zbirku osebujnom za hrvatsko mlado pjesništvo...«

I zaista, kad smo je pročitali pronašli smo značajnijih pjesničkih rezonanca koje u brojnim pjesmama pokazuju različite strukture stiha i cjeline, s izrazito suvremenim osjećajem za uzej-grenje i izbjegavanje suvišnih riječi i zvučnih efekata. Pjesme Pekice teže i umaknuću, to jest potrebi da izriču ono esencijalno i da nadvladavaju ono opće i da ne dopuštaju preljetati slikama i mislima preko velikih površina opisno-

sti. A ono pripovjedno koje bi htjelo pjesmu pretvoriti u prozno i hod, Pekica majstorski pretvara u ples, to jest u sintezu glazbe i smisla, pa joj pjesme djeluju poput vage što u jednoj strani drži grumen čvrste zemlje, a u drugoj »zrak nevidljivih prostranstava«.

Ironično, što se često iskazuje u ovim stihovima, daje cjelinama duhoviti sadržaj i naglasak koji graniči i sa sprdnjom što se samoironično naglašava i u pjesmi koja nosi naslov autoričina imena Elia: »Eto mene/ Lijepe žene/ Iskrene, sne-ne/ Anđela ispod mre-ne«.

Ova pjesnikinja ništa ne želi dokazivati, jer je svjesna da je to zadatak znanosti, pa nam to posebno i naglašava: »Sutra je nešto što zna sam Bog«, želeći nam dati do znanja da su njezine pjesme kao »mali dućan/ u ulici što mijenja ime/ svaki dan/ putuje i nudi...« neki uzdah ljubavi, nepročitanu bajku, vrelo novog života, tajnu, pornoricu, goluba mira, zeleni proplanak, cvijet, rosu, more, naranču, žitno polje, krilo ptice, osmijeh, ispruženu ruku...

Ali uza svu bezbrižnost i igru koje nam nudi stihovima i pjesmama Pekica je svagda svjesna da će nas »samo istina osloboditi«, ali da će nas istina i »iz sna probuditi«, stoga nam i poručuje: »Te nabacane riječi/ ne shvaćaj ozbiljno. One su tu da te uspavaju...«

I kako u bilješci o pismu doznajemo da je Elia Patricia Pekica rođena u Zagrebu i da se školovala izim u rodnome gradu u Londonu, Cambridgeu, Brightonu, Rickmausworthu, Weybridgeu, Firenzi, Perugi, Riminiu i Bologni. Čujemo da je mnogo toga u tim sredinama upila pa se u njezinim stihovima čuti neka vesta internacionalnog kroatizma, ne samo po tematikama već i po utjecajima. Ona lepršavo nadlijeće ono hermetično i filozofično, pa tvori zagrane vatre, neku vrstu iskrenja i svjetlucanja što nas oslobađa od sumornosti i beznada.

Zaključiti je da je u Pekicinim stihovima puno smijeha, obilje veselja, igre i nekog intelektualnog i čulnog treperenja u kojemu iskri nezamjetljiv drhtaj ljubavi.